



Ν. ΣΟΥΤ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκονεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π. Πανῶ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔλκεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἐσκέπτετο.

Πολλοὶ ἔκτακτοι περιστάσεις ἐβοήθουν αὐτόν.

Ἡ παραφροσύνη τῆς μητρὸς τῶν Κερανδάλ ἐπῆλθε καὶ αὕτη ἵνα συνδράμῃ αὐτόν.

Ἦδη ἐγένετο περιζήτητος.

Ἡ μαρκησία ἀναμφιβόλως ἐφοβεῖτο τὸ σκάνδαλον. Ἡθέλησε διὰ τοῦτο νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἐπὶ τοῦ εὐτυχοῦς τούτου ἀποτελέσματος ἐνησμενίζετο ὁ κόμης.

Ἦδη θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς κοινωνίας μετὰ πλείονος ἢ ἄλλοτε αἰγλῆς.

Ἡ περιουσία τῆς Καικιλίας ἦν ἀρκούντως μεγάλη, μὴ ὑπολογιζομένης καὶ τῆς

τῆς μαρκησίας, ἣν ἠδύνατο ν' ἀνκμήνῃ εἰς τὸ μέλλον.

Ἀπειρα ἔπλαττε σχέδια.

Ἐνόμιζον αὐτὸν κατεστραμμένον. Θὰ ἔβλεπεν ἤδη πᾶς τις, ὅτι εὗρε τὸ μέσον νὰ ἀνορθώσῃ τὴν περιουσίαν του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ζουάννα, θὰ κατηύναζε τὴν ὀργὴν τῆς διὰ τῶν ἐπωφελῶν προτάσεων, ἃς ἐσκόπευε νὰ προβάλῃ αὐτῇ.

Δὲν θὰ ἐστοίχιζεν αὐτῷ νὰ τῇ ἀφήσῃ τὸ μέγαρον, εἰς δ' αὕτη κατῴκει μετὰ εἰκοσάδος χιλιάδων φράγκων ἑτησίως. Βραδύτερον θὰ ἐκορεννύετο καὶ αὕτη καὶ θὰ το ἐγκατέλειπε.

Ὡραία ὥς ἦτο θὰ εὕρισκεν εὐκόλως ἄλλον πλούσιον ἐραστήν, οὕτω δ' ἐκεῖνος θὰ ἀπηλάσσετο.

Τὸ σπουδαῖον ἦν νὰ ἐννοήσῃ ἡ κρεολὴ τὴν ἀνάγκην, εἰς ἣν οὕτος εὗρέθη καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν εἶχε ν' ἀνορθωθῇ δι' οἰοῦν δήποτε μέσου.

Ἐπίστευεν ὁ δ' Ἀμβαρές, ὅτι τὰ πάντα οὕτω θὰ ἔβαινον κατ' εὐχὴν.

Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπιούσης θὰ μετέβαινεν εἰς Ἑλβέν, ἵνα λάβῃ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐρωμένης του. Ἡλπίζε δ' ὅτι ἦν ἀρκούντως ἐπιδέξιος, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ποθυμένην λύσιν.

Ἐνῷ ταῦτα διενεοῖτο ὁ κόμης δ' Ἀμβαρές, ὁ Βινίκ ἐπανήρχετο ἐκ Βᾶν βαίνων πρὸς τὸ Ἑλβέν.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Καικιλίας πρὸς τὴν Βέρθαν Ρισάρ εἶχε δοθῇ ἐγκαίρως.

Ὁ πιστὸς λοιπὸν Βρεττανὸς μετέβαινεν ἤδη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐτέραν τῆς κυρίας του ἐντολὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου.

Τὸ μεσονύκτιον ἀφίκετο πρὸ τοῦ πανδοχείου.

Τὴν ὥραν ταύτην εἰς Ἑλβέν πάντες κοιμῶνται.

Ἐν μόνον φῶς ἔλαμπεν ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς κρεολῆς.

Ὁ Βινίκ ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, μετ' ὀλίγον δὲ κρότος βημάτων ἠκούσθη ἐνδοθεν.

— Μπά, εἶσαι σύ, Βινίκ, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ σταύλου τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί.

— Τί θέλεις;

— Νὰ δώσω μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἀσθενῆ κυρίαν.

— Ἀ! ἔμβα λοιπόν. Μὰ τί θὰ τὴν κάμῃ τὴν ἐπιστολὴν! Εἶναι πολὺ ἀσχημα.

— Τόσω πολὺ;

— Ναί. Φόβος ἦτουν μήπως δὲν ἐπερνοῦσε τὴν ἡμέραν.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Βινίκ, ἡ δυστυχισμένη δὲν θὰ ἔχῃ καὶ τὰ λογικά της.

— Βέβαια. εἶπεν ὁ ὑπηρέτης σύρων τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ. Ἐγὼ θὰ δώσω εἰς τὸ ἄλογόν σου φαγὶ καὶ σὺ θὰ κάμῃς τὴν δουλειά σου. Ἐπεριπατήσατε πολὺ;

— Ναί, πάρα πολὺ.

Ὁ Βινίκ εἰσῆλθεν ἐν τῷ μαγειρείῳ.

Σιγὴ βαθεῖα ἐβασίλευεν ἐν τῷ πανδοχείῳ, διακοπτομένη μόνον ἐκ τοῦ τικ-τάκ τοῦ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνηρτημένου μεγάλου ὥρολογίου.

Ὁ ἵπποκόμος ἀνῆψε πυρεῖον ἵνα ἴδῃ εἰς τὴν λάμπιν δ' αὐτοῦ εἶδε, παρὰ τὴν ἐστίαν καθημένην, τὴν Νιότ.

— Πῶς! ὁ Βινίκ, εἶπε καὶ αὕτη. Τόσον ἀργά!

Οὗτος ἐπανέλαβεν ὅτι εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην προσθέσας:

— Καὶ δὲν ἐκοιμήθης ἀκόμη;

— Οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ κυρία μου. Πρέπει νὰ περιποιηθῶμε τὴν ἀρρωστη.

Καὶ ἠγέρθη κλονιζομένη.

Ὁ Βινίκ ἀνῆψε λαμπτήρα.

— Ἐλα, εἶπεν ἡ Νιότ, καὶ σιγὰ σιγὰ.

Καὶ ἀποτεινομένη εἰς φανταστικόν τι ὄν, εἶπε τείνουσα τὴν πυγμὴν:

— Ἀ! ληστή.

Ἦννῶει τὸν Λεσγιδού.

Πλησίον τῆς κρεολῆς ἦν ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ.

Πρὸ εἰκοσι τεσσαρῶν ὥρων δὲν εἶχεν ἀφήσῃ αὐτὴν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν.

Ἡ Νικόλ Ζακού ἐκοιμᾶτο, παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ ἀνακλιντροῦ.